

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 46Csp/91/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118217198
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Michaela Priesolová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2019:5118217198.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Mgr. Michaelou Priesolovou, v právnej veci žalobcu: R. D., I. Q., V.. XX.X.XXXX, B. P. Q. - Q. XXX, Q., zastúpená splnomocneným zástupcom: Občianske združenie OSPO Martin, IČO: 523 54 237, so sídlom J. Šikuru 4850/1, Martin, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., IČO: 47 234 679, so sídlom Piaristická 707/25, Trenčín, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

I. Súd u r č u j e, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o hotovostnom úvere a zmluvy o revolvingovom úvere č. 43050640545000 zo dňa 17.5.2013 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov.

II. Žalovaný j e p o v i n n ý vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1.502,69 Eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde 28.12.2018 domáhala proti žalovanému určenia, že zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným je bezúročná a bez poplatkov, vydania bezdôvodného obohatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobkyňa žalobu skutkovo odôvodnila tým, že dňa 17.5.2013 uzavrela so žalovaným Zmluvu o bezhotovostnom úvere a zmluvu o revolvingovom úvere č. 4305064054, na základe ktorej jej bola poskytnutá suma 1.600,- eur. Žalobkyňa tvrdila, že v čase uzatvárania zmluvy, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou, nepoznala, aké ustanovenia má zmluva obsahovať a že existujú neprijateľné zmluvné podmienky. Tvrdila, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2, a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, termín konečnej splatnosti úveru, RPMN a adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Na základe uvedeného tvrdila, že úver je v zmysle § 11 ods. 1 citovaného zákona nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Vo vzťahu k RPMN uviedla, že je vyjadrená neurčito, a to od 44,9 % do 47,4 %. K termínu konečnej splatnosti konštatovala, že nie je určená presným dátumom. Vo vzťahu k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia poukázala na § 107 ods. 1 OZ, podľa ktorého sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky, od kedy sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Žalobkyňa tvrdila, že dňa 30.4.2018 sa dozvedela od Centra právnej pomoci Martin, že úver ktorý je už preplatený je bezúročný a bez poplatkov a zmluva neobsahuje vyžadované náležitosti, pričom spĺňa nielen dvojročnú subjektívnu premlčaciu lehotu, ale aj trojročnú objektívnu premlčaciu lehotu. V ďalšom žalobkyňa poukázala na viaceré rozhodnutia najmä odvolacích súdov. V závere tvrdila, že všeobecné úverové

podmienky nie sú podpísané žalobkyňou a obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky, a to mimosúdne zrážky zo mzdy, rozhodcovskú doložku, pokuty za upomienky, jednostrannú zmenu úrokovej sadzby, rozhodcovskú zmluvu. Bezdôvodné obohatenie žiadala vydať za splátky zaplatené od 12.1.2016 do 12.1.2018 vo výške 1.502,69 Eur.

3. Dňa 4.3.2019 doručil vyjadrenie k žalobe žalovaný (č.l. 35), v ktorom žiadal žalobu zamietnuť. K bezdôvodnému obohateniu tvrdil, že ide o právny inštitút, ktorý vznik obohatenia viaže na to, že na takéto obohatenie nie je právny dôvod, žiadna zmluva resp. dohoda alebo zákonné ustanovenie, čiže ide o obohatenie neoprávnené. Závazkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne však len za splnenia zákonných predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. Mája 2012, sp. zn. 7 Cdo 117/2011). Pre uplatnenie nároku z bezdôvodného obohatenia je potrebné, aby žalobca preukázal, že medzi ním a žalovaným právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol t. j. aby preukázal, že žalovaný bezdôvodné obohatenie získal, že mu vznikla majetková ujma ako aj príčinnú súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy. Na základe vyššie uvedených argumentov je zrejmé, že žalobca uvedené skutočnosti nepreukázal, a preto žalovaný považuje žalobu za nedôvodnú. Žalovaný sa podporne bránil voči uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia aj námietkou premĺčania v zmysle ust. § 100 ods. 1) v spojitosti s ods. 2) Občianskeho zákonníka o premĺčaní majetkových práv žalobcu. Ohľadne plynutia subjektívnej dvojročnej premĺčacej doby, žalovaný uvádza, že za jej začiatok možno považovať práve deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca vedel, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko plní a komu plní, keďže pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia veci, ale mať znalosť skutkových okolností vzťahu z ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie vydať (obdobne Ro NS SR, sp. zn. 1 Cdo 67/2011 a uznesenie NS SR z 10.1.2018 sp. zn. 3Cdo/169/2017). Žalobca uhradil splátku istiny na úverovej zmluve dňa 13.04.2015. S ohľadom na vyššie uvedené, nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 13.04.2017 premĺčaný v subjektívnej premĺčacej lehote. (Žaloba podľa pečiatky súdu bola doručená dňa 28.12.2018). V ďalšom žalovaný tvrdil, že zmluva obsahuje všetky žalobkyňou vytykané náležitosti, a to uvedenie RPMN (v tomto poznamenal, že žalobkyňa neodôvodnila, prečo k tejto úvahe dospela). Konečnú splatnosť úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) rovnako považoval za splnenú, pretože spotrebiteľ disponuje informáciou o dobe trvania zmluvy. Vo vzťahu k namietanej absencii adresy veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť konštatoval, že uvedené je pri bezúčelovom úvere nemožné. Vo vzťahu k nedostatku náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, ktorý vo svojom závere konštatoval, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. K určení neprijateľných zmluvných podmienok poukázal na nedostatok naliehavého právneho záujmu na ich určení.

4. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaného nevyjadrila, a tak súd vo veci nariadil termín pojednávania na 25.9.2019. Dňa 17.9.2019 doručila právna zástupkyňa žalovaného ospravedlnenie neúčasti žalovaného a jeho právneho zástupcu z dôvodu hospodárnosti.

5. Na pojednávaní dňa 25.9.2019 sad vec prejednal a rozhodol za účasti splnomocneného zástupcu žalobkyne a žalobkyne. Splnomocnený zástupca žalobkyne zotrval na podanej žalobe a jednotlivo sa vyjadril vo vzťahu k žalobkyňou tvrdeným nedostatkom náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Nad rámec žalobný tvrdil, že údaj o ročnej úrokovej sadzbe, ktorá je 38,13 % je v rozpore s dobrými mravmi. Po predbežnom právnom posúdení sa žalobkyňa vyjadrila k momentu, kedy zistil, že sa žalovaný bezdôvodne obohatil. V žalobe konštatovala, že to bolo u splnomocneného zástupcu - Miroslava Košarišťana, ktorého 30.4.2018 navštívila v Centre právnej pomoci Martin. Splnomocnený zástupca uviedol, že si ho vyhľadala žalobkyňa a dňa 30.4.2018 bola u neho, kde jej vysvetlil nedostatky zmluvy, neprijateľné zmluvné podmienky, bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a jej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa zhodne vyhlásila ako v žalobe, že o tom, že sa žalovaný obohatil sa dozvedela u svojho splnomocneného zástupcu dňa 30.4.2018, ktorého si vyhľadala ako predsedu

občianskeho združenia - Centrum právnej pomoci Martin. Z ďalšieho vyjadrenia splnomocneného zástupcu vyplýva, že vystupoval ako predseda v dvoch združeniach, a to OSPO a Centrum právnej pomoci Martin. Súd následne vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a vyjadreniami strán sporu, pričom vec posúdil podľa nižšie citovaných ustanovení zákona:

6. Podľa § 137 písm. c/ Civilného sporového poriadku, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

7. Podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len OZ), neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

8. Podľa § 52 OZ:

(1) Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

(2) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

(3) Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

(4) Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

9. Podľa § 53 ods. 1 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

10. Podľa § 53 ods. 2 OZ, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

11. Podľa § 53 ods. 5 OZ neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

12. Podľa § 54 ods. 1 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

13. Podľa čl. 3 b. 1 Smernice č. 13/1993 Rady EHS zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

14. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len "zákon"), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

15. Podľa § 2 písm. a) a b) zákona, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

16. Podľa § 2 písm. h) zákona, celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom,

17. Podľa § 9 ods. 2 písm. c), f), j) a k) zákona účinného v čase uzavretia zmluvy (do 9.6.2013), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

18. Podľa § 11 ods. 1 zákona, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,
- b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

19. Podľa § 11 ods. 4 zákona 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

20. Podľa § 451 ods. 1,2 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

21. Podľa § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 100 až 110 OZ). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

22. Podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ,

(1) Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

(2) Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

23. Prioritne sa súd zaoberal tým, že je daný naliehavý právny záujem na podanej žalobe na určenie, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, a to s ohľadom na ustanovenie § 137 Civilného sporového poriadku. V danom prípade súd konštatuje, že predmetná zmluva o úvere je typickou spotrebiteľskou zmluvou, na ktorú je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka v spojení s ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. V zmysle § 11 ods. 4 predmetného zákona s účinnosťou od 1.1.2018 vyplýva, že naliehavý právny záujem na podanej žalobe je daný práve na základe tohto ustanovenia v spojení s § 137 písm. c) CSP. Nakoľko ide o procesnú úpravu, je možné ju aplikovať aj na žaloby podané pred účinnosťou tejto novely zákona, ktorá je účinná v čase rozhodovania súdu.

24. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že dňa 17.5.2013 žalobkyňa uzavrela ako klient - spotrebiteľa a žalovaný ako veriteľ úverovú zmluvu č. 43050640545000 (dôkaz predložený žalobcom na čl. 4 spisu), na základe ktorej žalovaný žalobkyňi poskytol bezúčelový úver vo výške 1.600,- EUR, ktorý sa zaviazala žalobkyňa zaplatiť pri celkovej výške mesačnej splátky 68,21 eur pri počte splátok 60, pri ročnej úrokovej sadzbe 38,13 %, stanovenej RPMN od 44,9 % do 47,4 %, s uvedením priemernej RPMN 19,47 %, pri celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom 3.625,20 eur, lehotou splatnosti 60 mesiacov po poskytnutí úveru.

25. Súd uvedenú zmluvu právne posúdil ako typovú spotrebiteľskú zmluvu. Základnou črtou typizovaných spotrebiteľských zmlúv je totiž to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Právny vzťah medzi stranami sporu túto charakteristiku spĺňa, pretože zmluva bola vyhotovená ako formulár a jej súčasťou boli bez akýchkoľvek pochybností obchodné podmienky, či cenník, ktoré žalobca ovplyvniť nemohol, nakoľko boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Je pritom nepochybné, že žalovaný pri uzatváraní zmluvy vystupoval v rámci výkonu svojej podnikateľskej činnosti a žalobca v čase uzavretia zmluvy nekonal v súvislosti s výkonom svojej podnikateľskej alebo inej obchodnej činnosti. Súd danú vec posúdil, a predmetnú zmluvu vyhodnotil súčasne aj v súlade so špeciálnou úpravou spotrebiteľského úveru obsiahnutou v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj s ohľadom na ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách obsiahnuté v Občianskom zákonníku. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatný typ zmluvy, ale ide o druh zmluvy, pre ktorú právne predpisy (nielen Občiansky zákonník) stanovujú osobitné podmienky a určujú jej náležitosti. Ustanovenie § 54 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka prikazuje aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka na práva a povinnosti zo spotrebiteľskej zmluvy, pokiaľ sú pre spotrebiteľa priaznivejšie než príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka. Inými slovami Obchodný zákonník možno v prípade spotrebiteľskej zmluvy aplikovať iba tam, kde nenarazí na obmedzenia vyplývajúce z Občianskeho zákonníka. Súd dodáva, že aj ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 1. mája 2014), podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa mali inak použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou (rozsudok NS SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3MCdo 14/2014).

26. V danom prípade je tak nepochybné a medzi stranami nesporné, že úverová zmluva je spotrebiteľskou v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z.. V prípade spotrebiteľských zmlúv súd musí ex offo skúmať, či zmluvy o spotrebiteľskom úvere majú všetky náležitosti ustanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch (v danom prípade zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch), pričom následkom absencie niektorých zákonných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere je bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru. Bolo tak potrebné v danej veci posúdiť, či predmetná zmluva má v zmysle § 9 ods. 2 citovaného zákona všetky povinné náležitosti, keď pri absencii náležitostí podľa citovaného zákonného ustanovenia sa poskytnutý úver považuje v súlade s § 11 ods. 1 citovaného zákona za bezúročný a bez poplatkov.

27. Žalobkyňa v podanej žalobe namietala nedostatok náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c), f), j) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy. Súd sa preto prioritne zaoberal práve uvedenými náležitosťami. Žalobkyňou namietaný nedostatok vo vzťahu k neuvedeniu náležitosti podľa písm. c), t.j. adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, súd konštatuje zhodne so žalovaným, že nemožno rozumne a logicky požadovať označenie predávajúceho na účely reklamácie (ktorá sa využíva pri reklamacii tovaru), keď išlo o bezúčelový úver, t.j. poskytnutie finančných prostriedkov v sume 1.600,- Eur. Vo vzťahu k nedostatku náležitosti podľa písm. f) termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je nutné konštatovať, že zmluva tento údaj neobsahuje, resp. údaj o konečnej splatnosti úveru je nejasný, neurčitý a nezrozumiteľný, preto zmluva trpí nedostatkom tejto náležitosti. Vo vzťahu k údaju o termíne konečnej splatnosti úveru (písm. f) súd konštatuje, že v zmluve nie je úplne uvedená konečná splatnosť úveru, pričom zmluva uvádza iba údaj o konečnej splatnosti úveru - lehota splatnosti 60. Podľa názoru súdu, spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy dôjde ku konečnej splatnosti jeho spotrebiteľského úveru, t.j. ktorým dňom. Takýto údaj však účastníkmi zmluvy uzavretá zmluva neobsahovala. Podľa názoru súdu, na to, aby bol dostatočne presne a určito uvedený tento zákonom vyžadovaný údaj, malo by byť presne uvedené, na ktorý deň pripadá konečná splatnosť úveru. Zo samotného znenia § 9 ods. 2 písm. f) jednoznačne vyplýva požiadavka na určenie „termínu“ konečnej splatnosti úveru, nie na odkaz na jeho výpočet. V tomto smere súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co/160/2018 zo dňa 31.7.2018, v zmysle ktorého: „Konečná splatnosť úveru musí byť určená konkrétnym dňom, mesiacom a rokom. Termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie je možné odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní od uzavretia zmluvy, od počtu splátok. Spotrebiteľ musí už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.“ Na základe uvedeného súd konštatuje nedostatok náležitosti zmluvy o pôžičke podľa § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona.

28. V ďalšom súd zaoberal žalobkyňou namietanému nedostatku podľa písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Vo vzťahu k uvedenému je nutné konštatovať, že zmluva obsahuje nesprávny údaj o výške RPMN, nakoľko pri počte splátok 60 vo výške 68,21 Eur, je podľa verejne dostupnej kalkulačky na výpočet RPMN zrejme, že výška RPMN má byť 56,65 %, pričom v zmluve je určenie nejasné rozmedzie, ktoré nezodpovedá výsledku, a to od 44,9 % do 47,4 %. Navyše v zmluve je chybné uvedenie aj údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Podľa § 2 písm. h) zákona, má ísť o súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. V danom prípade je v zmluve uvedené, že celková čiastka úveru predstavuje 3.625,20 Eur, pričom súčtom splátok je zrejme, že celková čiastka úveru predstavuje sumu 4.092,60 Eur (60 splátok x 68,21 Eur). Na základe uvedeného súd konštatuje aj nedostatok náležitosti podľa písm. j). Posledným vytýkaným nedostatkom je chýbajúca náležitosť podľa písm. k) citovaného zákona, t.j., že zmluva neobsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Procesná obrana žalovaného vo vzťahu k tejto náležitosti zmluvy vychádzala z odkazu na zmenu právnej úpravy po vydaní rozhodnutia vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej, týkajúcej sa eurokonformného výkladu smernice. Súd pri posudzovaní uvedenej zmluvy vychádzal najmä z ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR, ktorý vo viacerých rozhodnutiach zaujal k problematike zhodné právne stanovisko. O tejto náležitosti spotrebiteľských zmlúv pojednáva aj rozsudok NS SR sp.zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018, v ktorom konštatuje, že: „Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Treba však uviesť, že zákonom z 12. októbra 2017 č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (medziiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v Rozsudku. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo - podľa názoru vec prejednávajúceho senátu najvyššieho súdu - možné (a potrebné) prekenuť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.“ K zhodnému stanovisku dospel NS SR napríklad aj v uznesení sp.zn. 3Cdo/113/2018 zo dňa 13.6.2019 alebo v rozhodnutí sp.zn. 4 Cdo/187/2018, uznesenia sp.zn. 7Cdo/98/2018 zo dňa 30.1.2019. Na základe uvedeného súd konštatuje, že zmluva obsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.. Na pojednávaní dňa 25.9.2019 žalobkyňa nad rámec žaloby uviedla, že zmluva obsahovala výšku ročnej úrokovej sadzby 38,13 %, čo je v rozpore s dobrými mravmi. K uvedenému súd poznamenáva, že výška zmluvne dohodnutých úrokov nepodlieha zákonnej úprave, avšak nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Pri posudzovaní uvedenej zmluvy súd vychádzal z toho, že z internetovej stránky NBS vyplýva, že priemerné úrokové miery z úverov pri nových spotrebiteľských úveroch poskytovaných bankami, so splatnosťou úveru 1 až 5 rokov predstavovali v prvom štvrtroku roka 2013 výšku 13 % ročne. Z toho je zrejme, že ročná sadzba úroku dohodnutého v zmluve o úvere medzi stranami predstavuje takmer 3-násobok priemernej miery úrokov z úverov poskytovaných v tomto období bankami. Uvedené je v rozpore s § 1 a 1a Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., podľa ktorého nesmie žalovaný prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov pri obdobnom úvere alebo pôžičke. V danej veci okresný súd zistil, že prevýšenie dohodnutých úrokov je takmer o 200 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami. Táto okolnosť spôsobuje značnú nerovnováhu v postavení účastníkov v neprospech žalovanej ako spotrebiteľa, keď za týchto okolností je potrebné považovať dohodu o výške úrokov za absolútne neplatnú v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39 OZ.

29. Preskúmaním obsahu predmetnej zmluvy súd vzhliadol absenciu obligatórnych náležitostí spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) a j), a v konečnom dôsledku aj písm. i), pre neplatnosť dojednania o výške ročnej úrokovej sadzby. Na základe uvedeného súd konštatuje, že pre absenciu vyššie uvedených náležitostí považuje úver poskytnutý na základe Zmluvy o bezhotovostnom úvere a zmluvy o revolvingovom úvere č. 43050640545000 zo dňa 17.5.2013 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným v zmysle § 11 ods. 1 citovaného zákona za bezúročný a bez poplatkov.

30. Žalobkyňa v závere žaloby uviedla zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, čo bližšie neodôvodnila ani nežiadala, aby súd vyhlásil zmluvné podmienky za neplatné, a tak súd uvedené vyhodnotil ako podpornú argumentáciu týkajúcu sa nároku žalobkyne v konaní.

31. K osobitnému nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia súd konštatuje, že žalobkyňa žiadala od žalovaného vydanie bezdôvodného obohatenia titulom „preplatenia úveru“. Nakoľko súd považuje zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, žalovanému preto vzniklo právo na vrátenie iba skutočne poskytnutého plnenia, teda poskytnutého úveru bez akýchkoľvek úrokov, poplatkov a upomienok. Žalobkyňa z poskytnutého úveru 1.600,- Eur zaplatila žalovanému sumu 6.085,09 eur, čo mal súd preukázané z výpisov žalobkyne. Uvedený prípad pre účely posúdenia vzniku bezdôvodného obohatenia je možné posúdiť ako plnenie bez právneho dôvodu, nakoľko žalobkyňa mala plniť na základe zmluvy čistú istinu úveru. Uhradenie vyššej sumy je tak bezdôvodným obohatením na strane žalovaného. Žalobkyňa si v konaní uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 12.1.2016 do 12.01.2018 vo výške 1.502,69 Eur, čo odôvodnila tým, že si žiada splátky zaplatené späť tri roky, t.j. od 12.1.2016 do 12.1.2018.

32. Súd sa následne zaoberal vznesenou námietkou premlčania. Pri bezdôvodnom obohatení OZ rozlišuje tzv. subjektívnu premlčaciu dobu, ktorej začiatok je spojený s nadobudnutím vedomosti poškodeného o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil a tzv. objektívnu premlčaciu dobu, ktorej začiatok je spojený úkonom, ktorým došlo k bezdôvodnému obohateniu. Subjektívna premlčacia doba je 2-ročná, kým pri objektívnej premlčacej dobe zákon rozoznáva 3-ročnú a 10-ročnú premlčaciu dobu. Druhá, dlhšia doba sa uplatňuje v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia. Obe premlčacie doby (subjektívna aj objektívna) plynú nezávisle od seba pričom platí, že ak uplynie jedna z nich, nárok je premlčaný, aj keby ešte druhá premlčacia doba neuplynula. Z vyjadrenia žalovanej vyplýva, že sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil, sa dozvedela v 30.4.2018. Žaloba bola súdu doručená dňa 28.12.2018, teda v rámci 2-ročnej subjektívnej doby. Aj keď v predloženej prehlásení nie je uvedený konkrétny dátum, vzhľadom na to, že žaloba bola podaná najneskôr do troch mesiacov, od kedy sa žalobkyňa dozvedela o bezdôvodnom obohatení, je zrejmé, že subjektívna premlčacia doba neuplynula. Objektívna premlčacia doba začala plynúť dňom 13.4.2015, t.j. dňom kedy žalobkyňa uhradila tú splátku úveru, ktorou uhradila výšku istiny úveru do sumy 1.600,- Eur. Preto súd skúmal, či možno v danom prípade aplikovať 10-ročnú premlčaciu dobu, keďže v 3-ročnej premlčacej dobe žaloba na súd nebola doručená. Žalovaný podniká okrem iného v oblasti poskytovania úverov, teda musí mu byť zrejmé, aké náležitosti musí obsahovať zmluva o spotrebiteľskom úvere, ako aj aké sankcie vyplývajú z neuviedenia zákonom požadovaných náležitostí. S týmto je teda minimálne uzročený. Ak tieto údaje zo zmluvy o úvere neuviedie a napriek tomu žiada do dlžníka plnenie uvedené v zmluve o úvere v plnej výške, nemožno jeho konanie hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, minimálne s nepriamym úmyslom. Za takéhoto stavu potom súd uzavrel, že v prípade úmyselného obohatenia nastupuje 10-ročná premlčacia doba, ktorá v čase doručenia žaloby ešte neuplynula. K rozdielnym názorom na túto otázku súd uvádza, že sa z vyššie uvedených dôvodov priklonil k názorovej línii rozhodnutí, ktoré v porovnateľných prípadoch vyhodnotili, že objektívna premlčacia doba je 10 ročná.

33. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd zaviazal žalovaného na zaplatenie žalobkyňou požadovaného bezdôvodného obohatenia vo výške 1502,69 eur.

34. Súd ešte na záver uvádza, že nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny (k tomu ÚS SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09).základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak

nemusi dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty.

35. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci

36. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

37. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

38. Súd tak s poukazom na cit. ust. § 262 ods. 1 CSP o trovách konania rozhodol v zmysle zásady úspechu v konaní. Nakoľko bol žalobca v konaní úspešný v celom rozsahu, súd mu priznal proti žalovanému právo na náhradu trov konania vo výške 100 %.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.